

24.10.43.

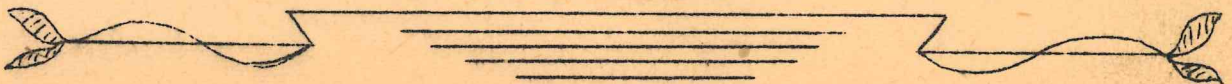
N° 10

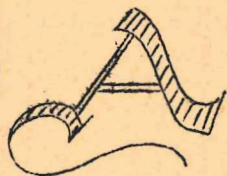
Lehti ilmestyy:
Tilausmaksut:
Toimitus:
Kirjapainos:

ennen täysikuuta.
entiset, lukuunottamatta liike-
vaihtoveroa, joka poistettu.
muuttanut jälleen.
monotypemönistinpikapainostin
Possenassussa.

Haukkumiset ja muut avustukset ottaa kiitollisena vastaan

H i m a n k a

ikamme henkinen taistelu.

Totaalista sotaa käydään kolmella rintamalla: aseellisella, taloudellisella ja henkisellä.

Vihollista vastaan taistelupaikallaan seisova rintamasetilas suorittaa sodan raskaimman ja vastuullisimman osuuden, aseellisen taistelun. Hänen täytyy olla joka hetki valmis panemaan henkensä alttiiksi, jotta rintama kestäisi, hänen on noudatettava sodan ankaria lakeja, joissa ei armoa anneta eikä pyydetä.

Tiedämme jokainen, että samanaikaisesti kun armeija taistelee, käy muu osa kansasta sotaa taloudellisella rintamalla, jotta armeija saisi jatkuvasti aseita, ammuksia, muonaa ja varusteita, ja jotta myös siviiliväestön tarpeet tulisivat turvatuiksi. Sodan vauriot on korjattava, tuotantotoimintaa ja maan omavaraisuutta on jatkuvasti tehostettava.

Mutta sotaa ei käydä vain leivän ja ruudin voimalla. Kansaa tarvitsee myös henkistä käyttövoimaa taistelunsa pohjaksi. Tahdon voima, jolla kansa sotaa käy, muodostaa henkisen taistelurintaman, jonka merkitys kasvaa yhä suuremmaksi, mitä pitemmälle sota jatkuu.

Keinot, mitä vihollinen on käyttänyt ja jatkuvasti käyttää tämän henkisen rintamamme murtamiseksi, ovat mitä moninaisimmat. Sen olemme varsinkin tässä sodassa havainneet. Talvisodassa saavutimme henkisellä taistelurintamalla loistavimman voittomme. Silloin syntyi asevelihenki, joka on ollut paras aseemme tässäkin sodassa. Tilanne on nyt kuitenkin monessa suhteessa toisenlainen kuin talvisodan päivinä. Puhtaasti sotilaisessa mielessä on aseemme vahvempi kuin koskaan ennen, mutta taloudellisessa, poliittisessa ja henkisessä suhteessa on pitkittynyt sota tuonut esiin tekijöitä, jotka vaikeuttavat tilannettamme ja pyrkivät hämmentämään käsitystä asemastamme kansalaisten tietoisuudessa. Näitä tekijöitä vihollispropaganda häikäilemättä käyttää hyväkseen.

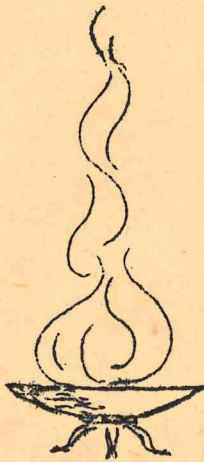
Huomatessaan, ettei neuvostolainen radiopropaganda ole pystynyt kansaamme tehoamaan, on Stalin suunnannut propagandahyökkäyksensä Suomea vastaan myös toista tietä, anglosaksilaisten liittolaisensa kautta lännestä käsin. Tämä on epäilemättä ovela suunnitelma, sillä meillä Suomessa on vanhastaan totuttu luottamaan ja uskomaan siihen, mikä tulee lännestä päin. Olemme yleensä taipuvaisia liiankin helposti omaksumaan kaiken, mikä esim. Ruotsista tulee, oli se sitten hyvää tai huonoa.

Tunnettua on, että propaganda tehoaa paraiten silloin kun sen lähtökohda ja tarkoitus voidaan peittää. Hyvänä esimerkkinä tästä voi mainita viime aikoina lännestä päin, etupäässä Ruotsista levitetyt huhut Suomen ja Neuvostoliiton erikoisrauhasta. Käytännöllisesti katsoten lähes neljä vuotta taistelleen armeijan ja korkeapaineen alla työskennelleen kotirintaman mielissä ovat tällaiset perättömät huhut luonnollisista syistä herättäneet paljon toiveajattelua. Jolloin on kuitenkin unohdettu kylmät tosiasiat, kohtaloamme sitovat monet tekijät, jotka eivät ole yksin meidän määrättävissämme. Mainitakoon näistä esimerkkinä m.m. elintarviketilanteemme. Tällainen epäkypsä toiveajattelu aiheuttaa turhaa odotusta, pettymyksiä ja hermostuneisuutta, mielipiteet käyvät ristiin ja näin alkaa koko henkinen rintama heikentyä ja vastustuskykymme pienenee. Täten on vihollinen päässyt epäsuorasti tarkoituksensa perille.

Viime kuukausien tapahtumat osoittavat, että meidän henkistä taistelurintamaamme on vakavasti lujitettava. Sotatilanne omilla rintamillamme on ollut verraten rauhallinen ja koko maan huoltotilanne suhteellisen tyydyttävä. Tarkastellessamme itärintaman tapahtumia ja suurpoliittisia neuvotteluja me tiedämme, että lähitulevaisuudessa saatamme joutua monessakin suhteessa vielä vaikeampaan tilanteeseen, ja silloin tarvitaan ennen kaikkea henkistä kestäkykyä. Me aseveljet, jotka tiedämme mitä sota on, olemme velvolliset valvomaan, ettei kaatuneiden ja haavottuneiden aseveljien uhria tällöin heitetä hukkaan. Historiassa on esimerkkejä siitä, että häviö sodassa on johtunut kotirintaman eikä armeijan luhistumisesta; niin kävi esim. Saksalle viime maailmansodassa. Näin ei saa meille käydä.

Sota vaatii kärsivällisyyttä ja uhrauksia monessa muodossa. Meilläkin on saattanut panna merkille, kumma kyllä, että hermostuneimpia ja sotaan väsyneimpiä ovat olleet usein sellaiset henkilöt ja piirit, jotka eivät ole sodasta juuri lainkaan kärsineet. Selitys tähän omituiselta näyttävään ilmiöön on varsin yksinkertainen. Kun nämä henkilöt eivät ole joutuneet tekemään uhrauksia, eivät he ole tulleet osallisiksi sodan luomasta asevelihengestä. Uhrautumisen ajatus ja kansan kokonaisuus ovat heille vieraita käsitteitä, siksi he ovat myös alttiita tarttumaan propagandan esiin heittämiin rauhan mahdollisuuksiin tarkemmin ajattelematta, merkitsevätkö ne kenties kansallemme tähänastisen taistelun ja raskaiden uhrien kautta saavutettujen tulosten menettämistä.

Juuri siksi on meidän aseveljien osallistuttava henkiseläkin taistelurintamalla suoritettavaan kamppailuun, valvottava, että siellä linjat ovat selvät ja asemat lujat. Meidän on annettava kotiseudun elämään miehekästä, tervettä rintamahenkeä ja lujaa uskoa taisteluumme onnelliseen päätökseen.

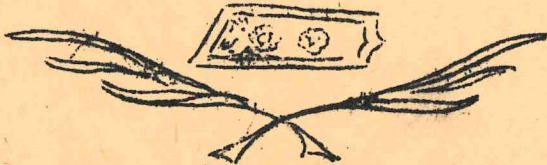

H.

"Kuta lahjakkaampi ja sivistyneempi ihminen on, sitä kärsivällisempi hän on; kuta tyhmempi, sitä kärsimättömämpi."

Y l e n n y k s e t.

Ylipäällikön päiväkäskyllä 20.9.43 on ylennetty luutnantteiksi:
vänrikki Tauno Emil Johannes Luostarin Psto E.
Vänrikki Raikko Erkki Ruotsalo 9.ptri.

erra, me haluamme nähdä Jeesuksen .

Joh. 12:21.

Miten meidän aikamme ihminen voi "nähdä Jeesuksen"? Eihän hän enää vaella täällä alhaalla niinkuin "lihansa päivinä". Ja kuitenkin tämä on mahdollista. Armonvälrikappaleiden: Jumalan sanan ja sakramenttien kautta Jeesus tulee meille tänäkin päivänä nähtäväksi.

Onko meillä tuollaista halua, jota niillä kreikkalaisilla oli, jotka kerran esittivät tämän pyynnön Filippukselle? Vai onko niin, että meitä peloittaa nähdä Kristus? Peloittaa siksi, että Jumalan ja meidän välillemme on tullut jotakin, joka eroittaa ihmisen Jumalasta ja joka samalla eroittaa myös ihmiset toisistaan. Tämä eroittava tekijä on synti, lyhyt mutta paljon puhuva sana. Oletko koskaan ajatellut mitä tuo sana merkitsee juuri sinun kohdallasi, mitä kaikkea tuohon sanaan sisältyy?

Synti riistää meiltä halun nähdä Jeesusta. Synnintekijä kokee todeksi Vapahtajan sanan: "tuomioksi minä olen tullut maailmaan". Risti on kaiken synnin tuomio. Se muistuttaa ihmistä hänen tottelemattomuudestaan Jumalaa kohtaan. Ja siksi risti, joka meidän tähtemme tuli Vapahtajan kannettavaksi, peloittaa meitä katsomasta Kristukseen, jonka kärsivässä hahmossa me näemme syntiemme hirvittävät seuraukset. Mutta pelko on todistus siitä, että rakkaus ei ole saanut sijaa ihmissydämessä, sillä "pelkoa ei rakkaudessa ole, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa". Tämänmaailman ruhtinas, perkele saa sinut sinun pahojen tekojesi tähden pelkäämään nähdä Kristusta. Mutta syyttäköön sinun tuntuksiasi sinua mistä tahansa, niin sittenkin pysy varmasti Herran sanan: "joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos". Sillä samalla, kun risti on kaiken synnin tuomio se on myös Jumalan täydellisen ja käsittämättömän rakkauden ilmaisu, rakkauden, joka viiltää kadotukseen tuomitulle syntiselle tien pelastukseen syntien anteeksi saamisen kautta. Kristus, "lihaksi tullut sana", julistaa tänäänkin ihmisiä evankeliumia sille, joka syyllisyytensä tuntien nöyrytyy Jumalan väkevän käden alle. Sille hän sanoo: "sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi; mene rauhaan, eläkö tästä edes enää syntiä tee".

Sen ihmisen sydämessä syntyy myöskin halu nähdä Jeesus eikä vain kerran vaan joka päivä, sillä hän tuntee joka päivä tarvitsevänsä anteeksi antamista. Autuas se, jolle näin saa käydä, sillä hän saa kerran kirkkaudessa nähdä "Jumalan autuuden".

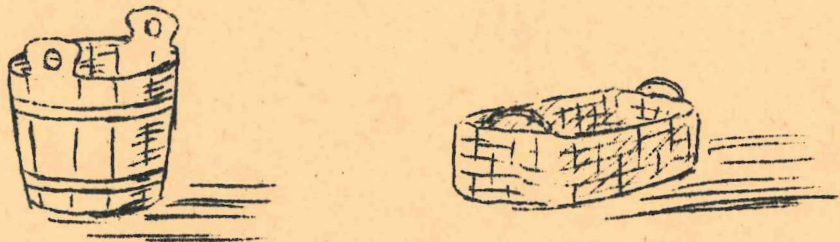
Pastori.

Asevelikuulumisia.

Oltuamme välillä vähän aikaa hiljaa, olemme taas saaneet muutamissa asioissa toimeksi. Kun jo välillä olimme saaneet määräyksen, että rakentamamme asevelitalot on sijoitettava toisten määräämille paikkakunnille, on nyt meillä kuitenkin lupa viemmä ne kotipitäjäämme aikaisemman suunnitelman mukaan. Kotiseudulakin on saatu muutamia asioita eteenpäin. Niinpä pitäjän itäosaan rakennuksia varten annettu maalahjoitus on saanut virallisen vahvistuksen. Lahjoitetusta maa-alasta tulee taloa kohden noin 4 ha viljeltyä maata ja tuleepa näitten uusien kotien partailta avartumaan kaunis näköalakin järvelle. Länsiosassa taas on talkoo voimin suoritettu toista taloa varten perustustyöt valmiiksi rautatieaseman luona olevalla tontilla, ja ovatpa he lupautuneet vastaanottamaan toisenkin rakennuksen luottaen, että tonttikysymys myös sitä varten ratkeaa suotuisasti.

Muutamia päiviä sitten lähtivät rakennustarpeet pitkälle matkalle kohti Suomea. Kuljetus alkoi autoilla erääseen Äänisen satamaan, jossa hirret lastattiin suureen proomuun, joka vei ne rautatien varteen, ja sieltä ne jatkoivat matkaa yhtä kyytiä perille saakka. Kuitenkaan ei työmme talojen kohdalla ole vielä tähän päättynyt, vaan tulemme jatkuvasti seuraamaan niitten pystyttämistä ja auttamaan siinä kykymme mukaan kotiseutua.

E. L.

Puhdetyöharrastuksen jatkuvaksi ylläpitämiseksi ja suuren yleisön tutustuttamiseksi rintamamiesten suurta suosiota saavuttaneisiin puhdetyöesineisiin on järjestetty koko kenttäarmeijan käsittävä puhdetyökilpailu, jota tässä yhteydessä haluamme vielä teroittaa "pakanoidenkin" mieliin. Kilpailu järjestetään kolmessa sarjassa:

1. sarja: tarve-esineet,
2. " koruesineet (myös lelut),
3. " taide-esineet (maalaukset, piirrookset, veistokset).

Kilpailuaika päättyy 25.11.43.

(Huom. Liimaa ja lakkaa saatavissa valistusupseerilta).

Kuparista, messingistä, alumiinista, kevytmetalleista ja nahasta valmistettuja esineitä ei oteta vastaan. Tärkeimpänä pidetään tarve-esineitten sarjaa, missä järjestetään myös yhtymien välinen kilpailu.

Esineet myydään näyttelyssä, joko tekijän asettamaan tai näyttelytoimikunnan määrittämään hintaan, mikäli omistaja ei ole pidättänyt esineitä itselleen. Hinnasta saa valmistaja 80 %, Sotainvalioiden veljesliitto 15 % ja 5 % varataan näyttelymenoihin. Mahdollinen ylijäämä näyttelymenoihin varatuista varoista luovutetaan myös Sotainvalioiden Veljesliitolle.

Palkinnot ja jaetaan seuraavasti:

1.	sarjassa	I palk.	2.500 mk.	
	3 kpl.	II "	1.000 "	á
	5 "	III "	500 "	á
	11 "	IV "	250 "	á
			yht. 10.750 mk.	
2.	sarjassa	I palk.	1.000 mk.	
	3 kpl.	II "	600 "	á
	5 "	III "	300 "	á
	11 "	IV "	200 "	á
			yht. 6.500 mk.	
3.	sarjassa	I palk.	1.000 mk.	
	3 kpl.	II "	600 "	á
	5 "	III "	300 "	á
	11 "	IV "	200 "	á
			yht. 6.500 mk.	

Yhtymien välisessä 1. sarjan kilpailussa edustaa kutakin yhtymää 12 esineen kokoelma ja annetaan seuraavat palkinnot:

I	palkinto	6.000 mk:n	arvoinen	esine
II	"	4.500 "	"	"
III	"	3.000 "	"	"

Kunkin sarjan henkilökohtainen voittaja saa nimityksen "Puolustusvoimain puhdetyöemestari v. 1943". Jokaista palkintoa seuraa kunniakirja.

Esineitten lähettämisestä Helsinkiin ym. yksityisseikoista annetaan yksiköissä tieto erikseen.

Esineet ja niiden myynnistä kertyneet varat lähetetään asianomaisille näyttelyn sulkemisen jälkeen.

P u u k o t h e i l u m a a n o m a n e d u n j a
y h t y m ä n k u n n i a n n i m e s s ä :

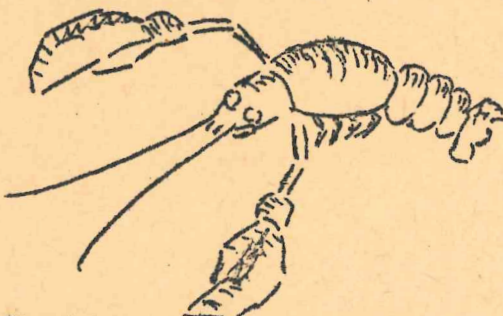
K a i k k i m u k a a n :

Komentajan merkkipäivän vietto.

=====

Täyttäessään syyskuun 21 p:nä 40-vuotta sai Komentajamme vastaanottaa lukuisia onnitteluja ja kunnioituksen ilmaisuja virkatovereiltaan ja alaisiltaan. Heti aamun valjetessa kävi pston lähetystö onnittelemassa päivän sankaria. "Pakana"-kuoro luutn. Himangan johdolla herätti Komentajan serenaadilla, minkä jälkeen päivän sankari astuikin huoneestaan tervehtien lähetystöä. Kapt. Forsblom esitti ensimmäisenä pston upseerien onnittelet ojentaen samalla hopeisen kynttilän jalan ja lautaisen upseeritoverien kunnioituksen ja kiitollisuuden ilmaisuna. Samalla esitti kapt. Forsblom Esikunnan onnittelet Komentajalleen. Tämän jälkeen yksikköjen päälliköt esittivät yksikköjensä onnentoivotukset. Kuoro lauloi vielä pari laulua, minkä jälkeen Komentaja tarjosi koko joukolle makeiset aamukorvikkeet korpraalien Kuismin & Tallgren ketterästi myötäillessä. Rattoisasti ruopatellen kului lyhyt aamutuokio, minkä jälkeen lähetystö poistui antaakseen tilaa seuraaville onnitteletijolle. Päivän mittaan kävi onnitteletuvierailulla useita lohkomme Komentajia ja upseereita. Illalla oli Komentaja kutsunut luokseen juhlapäivälliselle joukon kauemmin yhteistä taivalta tehneitä pston upseereita. Tilaisuudessa puhui Komentajalle luutn. Kahra hahmoitellen muutamain valituin sanoin majuri Penttistä esimiehenä, taistelijana ja toverina. Komentaja vastasi puheeseen kiittäen hänen osakseen tulleista huomionosoituksesta. Luutn. Elovaara luki saapuneet onnitteletusähkeet. Ruokailun lomassa esitti korpr. Jovero laatimansa erittäin onnistuneen, leikillissävyisen kronikan, Komentajamme elämän vaiheista. Yhteislaulujen ja tkm. Sipposen haitarisoolojen vuorotellessa jatkui reipasta yhdessäoloa myöhään.

Rep.

Kokkipojan huomioita.

— . — . — . — . — . — . —

Meillä keittiömiehillä on kisakas homma, ja tokkohan veljissä lience monta, jotka kokkia kultatuolissa kantais ja työstä "ritaanit" antais.

Jo aikaisin uomulla askareet alkaa, vetäse housut ja suoppaat jalkaa. Toiset vielä petillä hirsii vetää, mut'kattilan alla ei pala puut nekää. Suat kolistaa ryssän seinähirttä tai lauloo: ei ou puita, ei virttä.

Uamut siell' pimeessä, kylmässä hiäree,
reumatismi tarttuu jalakaan ja siäreen.
Ei siinä hommassa ou hauskaa mikää,
se teijännii tunnustaa pitää.

Useimmat vuan niitä puuroo ja niälee,
vuan kun ne tuloo kattilan iäreen
kyllä silloin pärstä makeena hiäree,
jotta sais pakkiinsa paremman palan,
joka vois täyttää syvänalan.

Ja muut ne tok marssiissa jalkoja käyttää
ja sehän tok sivusta kommeelta näyttää,
mutt' sotamies se marssii vuan mahallaan
ja tekööt sen tietysti tahallaan,
jotta ois keittiöpossuille työtä,
ei rauhaisaa päivää ei yötä.

Mutt' laitappas suurista ohrista puuroo,
silloin jokainen nälvii ja tuumoo:
"On kokki taas jytyä pataan pannut,
on siinä säteillyt possujen lantut,
kun luuloot meijän tuota syövän
ja nassut laualta lyövän".

Jos laitat päiväksi hernerokkoo,
se vielä jotennii mennöö mekkoo,
mutt' keitäpäs kerrannii pimeetä puuroo,
silloin ryssän hyökkeevän luuloo.
Jokainen sanoo: "Kiitos ei --
otan vain mehun samantein."

"Hihnasta olalle" männöö mukiin,
sitä kyllä useimmat syövä lukii.
Hernejauhe jo hälyä nostattaa,
saa kokki taas että poksauttaa.

Ja laitapas hirven lihasta soppoo,
sitä ei tarpeeks laittoo ossoo.
Kyllä tälle sopalle selekis tie,
sitä jokainen santsin kanssa vie.

Kaurapuurosta veljyet ei sano mitää,
sitähän jokaisen syyvä pitää,
mutt' hirsipuurosta syön vain puolet,
näin monen sanovan kuulet.

Useimmat sitä vuan kauhoo haistaa,
vuan ken siitä osoo räiskäleen paistaa,
jo sitä kelpoo herroinnii syyvä,
ei sitä kannata kylyhyyn lyyvä.

Anna sen pakissa jäähtyä vähän,
sekota nisujauhoja tähän,
sekaan dulsiinihiutaleen viskoo,
suat siihen sokerimurujakin rikkoo.

nappoo
Sitä kun lusikalla pannulle nappaat,
jo sitä kelpaa kiäntee ja kahtoo.
Suussa se maistuu kuin vienerleipä,
kokeilkaa - kehoitan teitä.

Mutt' vielä mie teille pakisen vähän
ennenkuin lähden häpeemähän.
Sitähän ne jaokset toiset sanoo,
ja varsinkin "Muru-Mikkoo" ne manoo,
että töpinä se kyllä leveesti elää
vaikk' siin ei ou yhtään perää.

Ja mistä lie tullunna sellainennii luulo,
että töpinässä pärjää uuno kuin uuno.
Sopat ja puurot ne kumoon ajaa
ja toista ne pyytää valjastamaa.
Näin toisille tuloo lisee hommoo,
kun ei ou järkee ommoo.

toon
Ja vieläkin viettoan ruuan puoleen,
iliman sitähän jokainen kuolee.
Jos vettä soppaan vähemmän laittais
se paljon paremmalta maittais.
Näin siinä ois enemmän vitamiinii,
se paremmin ottais liiviin.

Mutta kohta sois puhelin trr-trrr-ähä,
taas laitoitte soppaa tänne vähä.
Nuo soitot ne viäpelin korvii huimii
ja sitten ne keittiömiehiä luimii.

Ei auta muuta kuin lientä syyvä
ja pataan "Iänisen ualvoja" lyyvä.
Soppihan siinä ies sattumat uimaa
ja sellainen soppa ei piätä huimaa.

Ja kun ois maitoo, kun ois kalloo,
ja saisi joskus tyttöä halloo.
Tai ois tiällä eukko ja piimee ois,
ei niin kovin ois ikävä tieltä pois.

-0-0-0-0-

"Kokkipoika"

Sota oli kestänyt jo parikymmentä vuotta ja vihdoin pidetään loppukatselmus jossain Ä:linnan torilla. Silloin ylipäällikkö kulkee rintamrivistön ohi tarkastaen joukkoja ja saapuu erään pataljoonan kohdalle, jonka edessä seisoo harmaantunut, karskin näköinen majuri. Ylipäällikkö tervehti majuria kysellen:

"Mikä olikaan majurin nimi?"

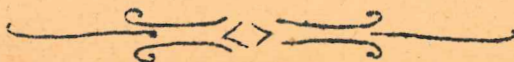
"Justus Pöntinen, herra kenraalieversti."

"Tuota noin, oletteko reserviläinen?"

"Kyllä, herra kenraalieversti."

"Mikä olikaan siviiliammattinne?"

"Ylioppilaskokelas, herra kenraalieversti."

Jtsenäisyystaistelumme historian valossa. =====

Saavuttuaan Suomenniemelle vv. 500-800 kansamme esi-isät elivät maassa vapaina heimoina varsin kehittyntä elämää. Siitä huolimatta, että eri heimot eivät vielä tunteneet kuuluvansa samaan kansaan, he rakastivat vapautta ja torjuivat voimakkaasti kaikki itseään kohtaan suunnatut hyökkäykset. Ilman veristä taistelua ei myöskään alistuttu Ruotsin valtaan ristiretkien aikana vv. 1157, 1249, 1293.

Ruotsin valta yhdisti kansamme eri heimot sekä loi maamme länsimaisen yhteiskuntajärjestyksen ja kristillisen kulttuurin. Tämä oli omiaansa kehittämään kansamme ja kypsyttämään sitä tulevia aikoja varten. Ruotsin vallan ajan itsenäisyyspyrkimyksistä mainittakoon Tuomas-piispan, Klaus Flemingin ja ennen kaikkea Yrjö Maunu Sprengtporttenin yritykset luoda Suomesta oma valtakunta. Sprengtporttenin suunnitelman mukaan Suomi oli lähinnä Venäjän avulla irroitettava Ruotsista ja muodostettava tasavallaksi Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen tapaan. Hän sai kannattajikseen joukon upseereja, mutta varsinainen kansa jäi habkkeelle vieraaksi. Se ei luottanut Venäjän apuun eikä se toiselta puolen vielä ollut kansallisesti ja valtiollisesti kylliksi valveutunut.

Jouduttuaan Venäjän valtaan v.1809 Suomi sai keisarikunnan yhteydessä suuriruhtinaskunnan arvon ja verraten laajan sisäisen itsenäisyyden. Jo tähän aikaan oli kuitenkin miehiä kuten A.I. Arvidsson ja C. Rehbinder, jotka kaukokatseisina ymmärsivät etteivät venäläiset ajanoloon suvaitseisi kansamme sisäistä itsenäisyyttä. Jo keisari Nikolai I (1825-1855) suhtautui maamme taantumuksesta ja sen vapaata kehitystä jarruttavasti. Keisari Aleksanteri II:n aikana (1855-81) maamme elämä sitä vastoin kaikilla aloilla edistyi ripeästi. Silloin myös kansalliset suurmiehemme J.V. Snellman, J.L. Runeberg, Elias Löndrot, Yrjö-Koskinen y.m. suorittivat korvaamattoman elämäntyönsä kansamme herättämiseksi. Aleksanteri III:n aikana (1881-94) syntyi Venäjällä kiihkeä panslavistinen liike, joka m.m. vaati kaikkien Venäjään kuuluvien kansojen täydellistä venäläistämistä. Erityisesti Suomea kohtaan alettiin suunnata häikäilemättömiä hyökkäyksiä ja parjauksia, tahdottiin todistaa, että vain kansamme täydellinen nujertaminen kansallisesti, valtiollisesti ja sivistyksellisesti takaa suuren keisarikunnan "turvallisuuden" ilkeän rajamaan rinnalla. Huippuunsa venäläisten sorto kehittyi keisari Nikolai II:n aikana (1894-1917). Hän nimitti m.m. laittomassa järjestyksessä maamme kenraalikuvernööriksi Nikolai Bobrikoffin, joka häikäilemättömästi ja diktaattorin valtuuksin varustettuna riehui maassamme. Mutta Suomen kansa nousi vastarintaan laittomuutta vastaan, ja v. 1904 nuori isänmaan ystävä Eugen Chauhan ampui Bobrikoffin. Samaan aikaan Venäjää Japanin sodassa kohdanneet vastoinkäymiset vaikuttivat, että pahin sorto lakkasi noin pariaksi vuodeksi, mutta sitten sorto alkoi jälleen entistä kiivaampaan. Kun passiivisesta vastarinnasta ei näyttänyt olevan apua heräsi muutamissa rohkeissa miehissä ajatus nousta aseelliseen vapaustaisteluun. Oltiin kuitenkin selvillä siitä, että tämä oli mahdol-

lista vain määrätyn edellytyksin. Kun 1914 syttyi maailmansota, joka alusta alkain kääntyi Venäjälle epäedulliseksi, lähenei ratkaisun aika. Nuoria vapaaehtoisia lähti Saksaan sotilaskouluutusta saamaan Suomeen hankittiin aseita ja niiden käyttöä harjoiteltiin.

Venäjällä puhkesi vallankumous maaliskuussa 1917 ja toinen saman vuoden marraskuussa, jolloin bolshevikit anastivat siellä valtan. Tällöin maamme perustuslain kannalta katsottuna vapautui Venäjältä, ja jouluk. 6 p:nä 1917 eduskunta julistikin maamme itsenäiseksi ja riippumattomaksi valtakunnaksi. Mutta saavutettu vapaus oli taistelulla lunastettava; tammikuun lopussa 1918 alkoi vapaussotamme ja toukokuun puoliväliin mennessä olikin maa puhdistettu perivihollisista ja heihin liittyneistä kansamme harhautuneista aineksista. Unelma vapaasta Suomesta oli käynyt toteen.

Seuraavat rauhan vuodet olivat ripeän edistyksen aikaa kaikilla aloilla, mutta sitä ei kestänyt kauan. Syksyllä 1939 kansamme oli jälleen tartuttava aseisiin idän vainolaista vastaan puolustaakseen nuorta vapauttaan ja itsenäisyyttään. 105 kunniakkaan taistelupäivän jälkeen, armeijamme suorittettua ihmeteltäviä sankaritekoja, Suomen oli taivuttava ylivoiman edessä pakkorauhaan. Sen ehdot olivat ankarat, sillä se riisti meiltä Karjalan. Mutta toiselta puolen sodan koettelemuksissa kansamme vasta oikein löysi itsensä saavutteen sisäisen yhtenäisyyden ja yksimielisyyden. Jälleenrakennustyö alkoi, mutta se ei saanut jatkua rauhassa. Kesällä 1941 syttyi kolmas vapaussotamme samaa vihollista vastaan kuin ennenkin. Taistelu jatkuu vieläkin, mutta me emme ole nyt yksin ja omat mahdollisuutemme ja edellytyksemme ovat nyt aivan toisenlaiset kuin talvisodan aikana.

Taistelumme jatkuu, kestäkykymme on joutunut kasvavan koetuksen kohteeksi. Toivottavasti tulevaisuuden historian kirjoittaja voi todeta jälleen: kansamme kesti ja voitti.

E.A.S.

_____ Huonon tuurin mies. _____

Syvärin laiva on kantanut paljon hymyileviä (alaspäin) ja murjottavia (ylöspäin) aseveikkoja sisuksissaan. Naamaliikkeisiin on edellisissä tapauksissa ollut syynä tavallisesti se, että he lähipäivien aikana saavat oleskella muutamia satoja kilometrejä lännempänä, olla liikuttelematta jäseniään muiden käskystä j.n.e., joka tapauksessa se, että he saavat olla toisenlaisia kuin tavallisesti, irtautua itsestään (tiedättehän, kuinka hyvää se on?), jälkimmäises-

sä tapauksessa syy on samoin helposti käsitettävissä, käännteinen. Mutta tkm. Rättilehto purjehti jokea alaspäin murjottaen, vaikka tiesikin saavansa viettää lähipäivät muutamia satoja kilometrejä lännempänä ja olla liikuttelematta jäseniään muiden käskystä j.n.e.

Syy oli tämä:

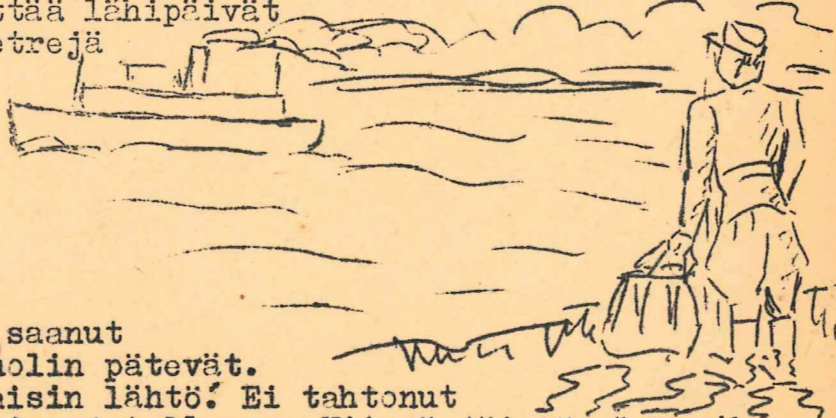
Jo 3 (kolme) päivää sitten hän oli saanut lomapaperit, kaikki puolin pätevät. Seuraavana aamuna aikaisin lähtö. Ei tahtonut uni tulla sitä ihanuutta ajatellessa. Niinpä jäi yön lepo tkm. Rättilehdon osalta vähäiseksi. Tällä seikalla tuli olemaan traagillinen merkitys.

Laivaan oli päästy onnellisesti, vieläpä säälimättömien sotapoliisien ohi, rehellisten ihmisten tavalla. Kun konehuoneen rasvahajuisen lämpimästä naapuruudesta oli löytynyt mukiin menevä makusija, laukesi lomalle lähdön jännitys. Uni otti velkansa. Tkm. Rättilehto nukkui laivan tärinän hytkytellessä hänen rentoa ruumistaan.

Tkm. Rättilehdon nukkuessa laiva kulki myötävirrän avustama nopeasti, kävi laitureissa ja taas jatkoi matkaansa. Oli jo saavuttu N:n kylän rantaan, lastattu kyytiin tulevat, ja nyt laivaa koetettiin irrtottaa laiturista ja kääntää ohi uponneen lotjan ainaisen satamasta lähtijöiden harmin. Tällä kertaa näkyivät virta ja epäsuotuisa tuuli tekevän manöverin tavallista vaikeammaksi. Kun oli kolmesti yritetty turhaan, antoi laivan kapteeni käskyn ohjata keula edellä virtaa ylöspäin, paikkaan, jossa tilaa käännöksen suorittamiseen oli enemmän.

Matkustajien hälistessä, vast'ikään N:n kylästä tulleiden hakiessa paikkaa itselleen, laivan keinahdella heräsi tkm. Rättilehto, ensin osittain, muistamatta tilannetta. Ahaa, laivassa! Aivan, lomalle menossa. Mikähän maan paikka lienee, taisi tulla nukuttua pitkänlais... mutta mitä hemmettiä... seis... mihin tämä menee?? Selvästi kulki laiva vastavirtaa! Hätäinen silmäys muihin: He ovat aivan rauhallisia... Ja sitten kaamea välähtävä huomio: olen nukkunut niin kauan, että laiva on käynyt määrän päässä, kääntynyt takaisin ja kuljettaa joka hetki minua takaisin, pois päin lomalta. -- Tkm. Rättilehto oli käytännön ja tekojen mies. Harkinta jäi sitä paitsi taka-alalle kun oli kysymys näin hämmäntävästä onnettomuudesta. Hetkeäkään hukkaamatta hän sieppasi reppunsa -- ja syöksyi yli laidan, kuohuihin.-- Onneksi hän oli hyvä uimaan ja reppu oli kevyt. Hän siis pääsi rannalle, tosin sangen väivalloisesti, sillä se oli liejuinen ja upottava.

Laivassa huomattiin tapaus, mutta kun nähtiin, että kysymyksessä ei ollut itsemurha vaan hulluus, kylläkin sangen mielenkiintoinen, käännettiin laiva suunnitelman mukaisesti ja lähetettiin jatkamaan matkaa kohti lomaa. -- Ja tkm. Rättilehto seisoi

hyllyvällä rantalietteleellä, lomapaperit ja Työmies-aski märkinä taskussa. Hän oli onnettomin ihmisistä maan päällä.

Kun hän jo seuraavana päivänä pääsi jatkamaan matkaa Syvärin laivassa, oli hän yhä sangen nautunut, huonon tuurin mies. Mutta kun toiset lomalle menevät olivat iloisia, unohti tkm. Rättilehtokin pian aputensa ja sanoi: "Elämähän tämä on eikä risuaitaa."

R. R.

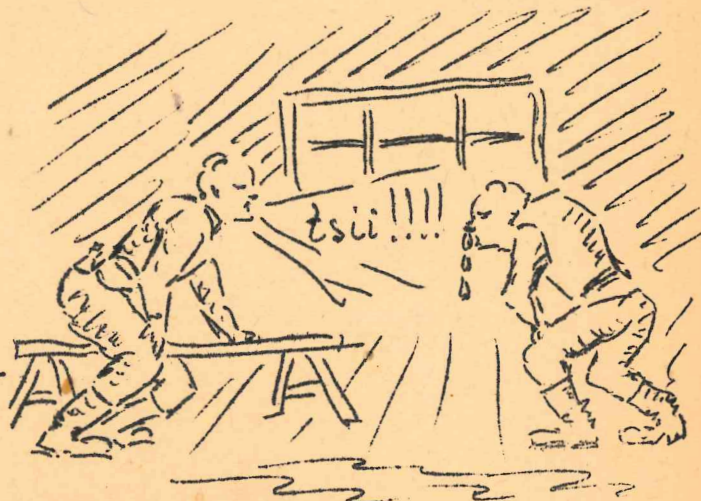
N U H A.

Se johtui ilmanalan vaihdoksesta. Oltuamme ennen kaukana pohjoisessa takalinjan sankarina ja lisäksi vielä vastatusten termiineistä huokuvien kylmien tosiasioiden kanssa jouduimme nyt syistä, joita ei kyllä tarvitse kaikille selitellä, muuttamaan etelän maille, tulipatterien hehkuvaan läheisyyteen. Uusi ilmanala vaikutti ruumiiseemme veltostuttavasti ja sen vaikutuskykyä vähentäen. Sitten eräänä hernekeittopäivänä jouduimme pitämään korsun venttiileitä auki vähän liian kauan ja - no niin - seurauksena oli nuha.

Oireista emme oikein saaneet selvää. Tuntui samalta kuin viime lomalla, kun kerran ruokapöydässä istuessamme ja juuri yrittäessämme niellä ruotoista kalaa, kaksi voimakasta kättä kiertyi kaulamme ja sen ruotoisen kalan ympärille toisenpuoleisen ääneen esitellessä tempauksen motoksi: "Arvaa kuka?"

No arvasimmehan me ja teki siinä kakistelun lomassa mieli sanoa muutakin, mutta koska se kysyjä oli tätimme, jolla on m.m. pari huomattavan hyvää karvalankamattoa ja vielä parempi pankkitili, jäi se muu sanomatta.

Oireet siis tuntuivat kirvelynä kurkussa ja jonkinlaisena hengenahdistuksena, mutta nuhaksi totesimme sen vasta varsinaisen sairauden alkaessa. Tehän tiedätte niistä. Aikuinen ei sitä juuri osaa, specialistit löytävät luukkupökyisten pikkupoikien joukosta, mutta väitämme saavuttaneemme niistämissä suorastaan kadehdittavan taidon. Sehän käy niin, että annetaan sen ensin valua mahdollisimman alas ja sitten yht'äkkiä vedetään se takaisin. Mutta kun kerran taas näin tehdessämme pari kaveria rupesi katselemaan

meihin aivan kuin olisi heidän tehnyt mieli antaa meille markka taidonnäytteestämme, täytyi meidän lopettaa.

Siirryimme nuhamme hoidossa seuraavaan vaiheeseen, nenäliinahoitoon, joka on ehkä vähän siistempää. Vaikka heikkoutensa silläkin on, se käy ilmi vanhasta arvoituksesta: "Mikä se on, jonka köyhä heittää tielle, mutta rikas pistää taskuunsa?"

Apua ei tullut. Kokeilimme kuumia jalkakylpyjä ja kylmiä kaulahauteita ja kylmiä jalkakylpyjä ja kuumia hauteita. Kun ne osoittautuivat toivottomiksi, siirryimme kansallisiin lääkintätapoihin.

Korsusaunan oli Karjalan poika, Paavo, lämmittänyt kuumaksi pikhattomilla puilla. Otimme ensin hyvät hikilöylyt, sitten piiskalöylyt, sitten pesulöylyt ja taas piiskalöylyt. Käytimme tervaa ja mäntysuopaa. Tuloksena oli, että seuraavana yönä heräsimme puhelimen soimiseen, mutta aikamme huudettuamme putkeen "Pakana se ja se" totesimme vinkuvan nenämme aiheuttaneen väärinkäsityksen.

Vaikka mielestämme vielä "tauti ei ollutkaan kuolemaksi" aivan ja vaikka ylimalkaan olemme perustamme laskeneet raittiudelle, päätimme kuitenkin kokeilla vielä sitä kolmattakin suomalais-ta elementtiä, viinaa. Sanottakoon se suoraan. Suoraan siksi, että jokainen lukija jo alunalkaen osaisi oikein asennoitua niihin murheellisiin seuraamuksiin, mitä tällä kokeilullamme oli. Kas, sehän on niin, että "kun sille antaa pikkusormen j.n.e."

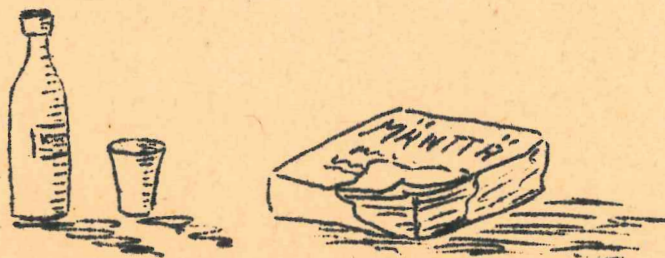
Pahennuksen estämiseksi olimme päättäneet nauttia annos-lääkkeemme yksin. "Onkin parempi tuollainen asia hoitaa pienessä seurassa", sanoi vakinainen asuinkumppanimme, jolla myös, ilmoituksen mukaan oli nuhan alku. "Muutenhan asia voitaisiin käsitellä väärin", totesi vakinaisen asuinkumppanimme entinen asuinkumppani, joka oikeastaan sen nuhalääkkeen toikin, ja jolta siis emme hennoneet kieltää lämmittävää ryyppyä semminkin, kun hänellä oli kovin pitkä kotimatka. On aika laskea esirippu nuhahoidon eteen, josta ainoana merkinä pyrkinyksestä jonkinlaiseen järjestykseen mainittakoon, että eräs tunnettu rosvo, Roope nimeltään, hirtettiin kolme kertaa.

Pääsimmekö me nuhasta. Emme. Se mikä ennen oli vain nuhaa oli huomenna moraalista nuhaa. Aivan. Epäilemme, voiko "alilääkärimme" selittää mitä se on. Mutta, lukija, jos sinulla on korsukirjastosi hyllyllä Henrik Renqvistin "Viinan kauhistus", niin siitä se selviää.

Olemme sitten alistuneet odottamaan. Ostimme Skotsinan kenttäkaupasta tusinan paperisia nenäliinoja ja nyt, kun pakka on loppuillaan, toteamme tyytyväisinä nuhan olevan ohi menossa.

"Kärsinyksen kautta voittoon!"

A. L.

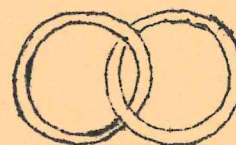

Pakanan perheutisia.
oo

Mennyt:

Kihloihin

Alik. Oiva Luukkonen, 8.ptri, ja nti Aini Piironen Sotkumasta.

Alik. Tauno Karttunen, 7.ptri, ja nti Lyyli Naumanen Liperistä.

Korpr. Arvi Rannanheimo, 9.ptri, ja nti Daisy Tuominen Helsingistä.

Tkm. Reino Kauppinen, 9.ptri, ja nti Anna Repo Iisalmesta.

Naimisiin

Alik. Iikka Teräs, Kolonnasta, ja nti Aino Limon Kangasalalta.

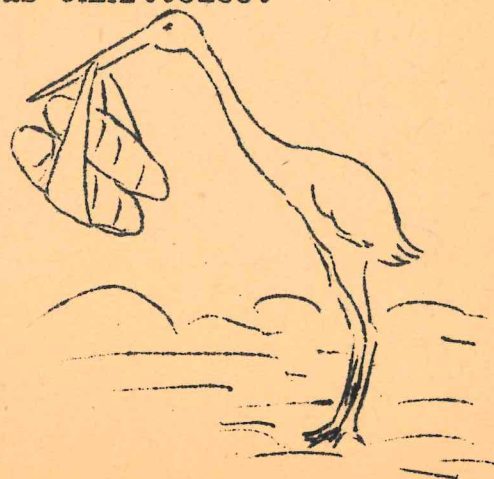
Tkm. Hemmo Makkonen, Kolonnasta, ja nti Jenny Onerva Kolehmainen.

Tkm. Toimi Savolainen, 9.ptri, ja nti Esteri Yletyinen Juankoskelta.

Toimitus onnittelee.

Tullut:

Kaksoset syntyneet alik. Toivo Halttuselälle 9.ptrista. Toimitus onnittelee "oululaista" viestimiestä onnistuneesta "kosulusta".

35 vuotta täyttää täällä 3.11.43 tunnettu luonnonparantaja ja "proviisori" tkm. Kusti S u r a k k a 9.ptrista.

25 vuotta täyttää täällä 3.11.43 käärmeihminen ja leukavoimistelija tkm. Niilo J ä r v i m ä k i 9.ptrista.

- o o o o -

U u t t a k a n i m a a i l m a s t a
=====

4.10. sattui luutn. Nyströmille "yhdeksiköstä" iloinen perhetapaus, jolloin hänen kaninsa synnytti kerrassaan "yhdeksiköt". Naapurien muutamissa pienokaisissa havaitsema väriivivahdus langettaa epäilyn isyydestä määrätylle taholle. Sekä omistaja että äiti ja lapset voivat kuuleman mukaan hyvin.

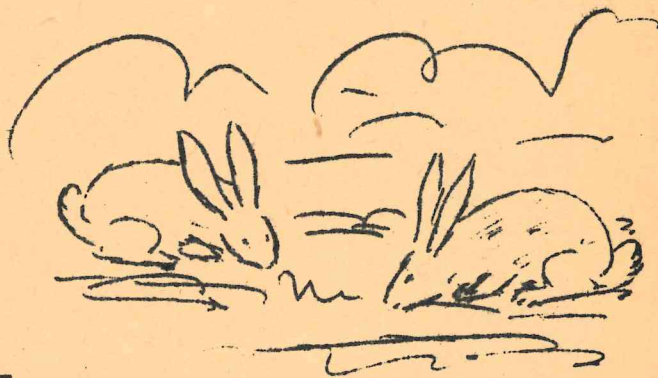
Luutn. Lappalainen "seiskasta" soitti toimitukseen hysteerisessä mielentilassa, että hänen hellän huomionsa kohteet, kaksi äiti kania, ovat raa'alla tavalla ja harkiten tappaneet kaikki vastasyntyneet pienokaisensa.

Jälleenkö esimerkki sodan raaistuttavasta vaikutuksesta?

M y y t ä v ä n ä

suurempi määrä erivärisiä kaniineja, n. 2½ kk:n ikäisiä.

Hintatarjoukset, mainiten väri ja sukupuoli, tehtävä "Pakana"-lehden konttoriin puh. Pakana 9 t.k. 28 pvään mennessä.

- o o o o o -

"Taitaa olla rauhan enteitä" sanoi tykkimies kun taannoin klo 5.30 herätettiin "pusseja" ja "porsaita" laskemaan.

- - - -

Tämän numeron aineiston koonnut 8.ptri.

PAKANAN PERHEUTISIA

---

40 vuotta täyttää täällä t.k. 21 päivänä Komentajamme, majuri Reino Penttinen.

Majuri Penttinen on syntynyt Tampereella rovasti Frans Alfred Penttisen poikana. Päätettyään koulunkäyntinsä suoritti hän asevelvollisuutensa vv. 1923-25. Käytyään Kadettikoulun palveli hän nuorempana upseerina HIR:ssä vv. 1929-33, minkä jälkeen siirtyi Savl.Sp:iin, jossa palveli v:een 1935. Vv. 1935-40 palveli hän Sor.Skp:ssä aluepäällikkönä ja siirtyi nykyiseen virkaansa P.Kar. Skp:iin Eiperin aluepäälliköksi Parikkalasta v.1940. Talvisotaan osallistui majuri Penttinen Suojärven - Piitsjoen - Kollaanjoen - Ilomantsin rintamilla. Hänen osallistumisensa nyt käynnissä olevaan sotaan patteristomme komentajana, hänen osuutensa mm. Sortavalan operaatioihin sekä haavoittumisensa niiden yhteydessä, lienevät kaikille tunnetut.

Ylennykset: luutnantiksi 30.9.30
kapteeniksi 6.12.36
majuriksi 9.12.41

Kunniamerkit: VR4, VR3 ja VR2.

Toimituskunta yhtyy koko patteriston kunnioittaviin onnitteluihin.

Kihlauksensa ovat julkaisseet luutn. A. Niemelä "Kotkasta" ja nti Helka Virvonen Punkalaitumelta.

Kihlauksensa ovat julkaisseet sot.pastori Kaarlo Niininen ja postitoimistonhoitaja Kirsti Korhonen Harlusta.

Kihlauksensa ovat julkaisseet korpraali Martti Tyrmi Kahdeksikosta ja nti Toini Mattila Lahdesta.

---

30 vuotta täyttää täällä . korpraali Heikki Pykäläinen Kahdeksikosta t.k. 20 päivänä.

Toimitus onnittelee kihlautuneita sekä "Komentajaa".

I L M O I T U K S I A

Huon. Pikkuvarakkaille ilmoittajille varaamme mahdollisuuden n.s. vapaailmoitukseen kerran kuussa.

S o t i l a a t

käyttäkää teitä varten avattua rintamatiliämme.

Kunnioittaen
Postisäästöpankki.

Innokkaat nuoret miehet saavat pitempiaikaista puhde-työtä suoritettavaksi illoin maantieosuudellamme.

Vääpeli
Kers. A. Leisti

Suoritamme ilta- ja yötoinä jalkineiden korjausta teettäjän nahasta omin hinnoin.

Kunnioittaen
Suutari
Tkm. Innanen

I l m o i t t a m i n e n Pakana-lehdessä on lehtemme kannalta kannattamatonta, joten kannattakaa lehteämme muunlaatuksella kannatuksella.

Toimitus

Arv. sotilashenkilöt, joukko-osastot

Suunnitellessanne talvivarustetäydennystä kääntykää luottamuksella alan ammattimiehen puoleen.

Hyppään suosioonne
Kapteeni A. Nevalainen

S a t t u n e e s t a syystä ilmoitetaan, että edellisen Pakana-lehden sisällöstä vastasi PstoE ja nyt käsissäsi olevasta 7.ptri

---